Kjære leser

Lars Mehlum
redaktør

Problemet består dessverre vel så mye i mangel på systematikk og mangel på kvalitet i de psykiatriske helsetjenestene

I DISSE DAGER har Nasjonalt senter for selvmordsforskning og -forebygging lagt fram de første tallene fra en systematisk registerbasert undersøkelse av forekomsten av selvmord blant personer som innenfor det siste året hadde vært i kontakt med psykisk helsevern eller tverrfaglig spesialisert rusbehandling. Tallene er sjokkerende høye; betydelig høyere enn hva tidligere meldesystemer har kunnet avdekke, og de omfatter henimot halvparten av alle dem som tok sitt eget liv i vårt land i perioden 2008–2015. Mange har pekt på at vi vet for lite om hvilke metoder

som effektivt kan forebygge selvmord blant personer med psykiske lidelser. Det er bare delvis riktig. Problemet består dessverre vel så mye i mangel på systematikk og mangel på kvalitet i de psykiatriske helsetjenestene. En rekke behandlingsmetoder har selvmordsforebyggende effekt, slik vi viser i en av artiklene i dette nummeret av Suicidologi. Men de blir ikke tatt i bruk i tilstrekkelig grad. Pasientsikkerhetstiltak, som vi vet redder liv, blir heller ikke gjennomført på en systematisk nok måte. Og fortsatt blir svært lite midler øremerket til selvmordsforebyggende tiltak bevilget over våre offentlige budsjetter. Vi håper at de nye tallene vil vekke politikere og faglige ledere til økt innsats. Vi kan ikke lenger tåle at hundrevis av pasienter i det psykiske helsevernet dør hvert eneste år.